

VYDŪNAS

Gimdymo slėpiniai

7-as redaguotas leidimas

Vydūno draugija

Kaunas, 2018

Sultys, kurios virškina valgius skilvyje, taipogi iš kraujo randasi. Skrandis jas iš kraujo tiekiamų medžiagų pasigamina. O tam reikia laiko. Todėl netinka dažnai ir per daug valgyti. Žmogui per daug ir ne laiku valgant, skilviui, geram maisto suvirškinimui, nepakanka virškinimo sulčių. Ir todėl žmogus, kuris be saiko valgo ir geria, nėra sveikas, nors jis ir atrodytų storas, drūtas.

Daug dažniau žmonės serga todėl, kad jie per daug valgo, negu dėl alkio. Patarimą mažai valgyti, *bet valgi gerai sukramtyti ir ilgai burnoj vartyti* protingi gydytojai žmonėms vis iš naujo kartoja.

Iš kraujo randasi ne tik kūno gyvybei netinkami dalykai, kurie turi būti išmetami, ir ne tik tokie, kurie vartojami skilvyje, tulžyje ir kitur kūno reikalams, bet ir tai, kas reikalinga sudėtingiausiems bei nuostabiausiems kūno įtaisams. Turbūt lengva bus numanyti, kad geriausios ir brangiausios kraujo jėgos yra naudojamos opiausioms ir lepiausioms kūno dalims auginti ir naujinti. Labai nuostabus yra tas darbas, kuriuo iš kraujo randasi, pavyzdžiui, medžiagos, kurios augina smegenis.

Iš viso to, kas čia apie kraują pasakyta, darosi aišku, kokia ypatinga veikla vyksta kūno gyvybėje. Tačiau tai tėra tik tai, kas lig šiol tapo prieinama tyrinėjimui. Visa, kas atsitinka nervuose, mūsų dienų mokslininkams lieka dar kone visai paslėpta. Apie tai, kad jausmų-geismų ir minčių gyvenimas vyksta visai kitoje gyvatoje, nuo kurios dar reikia skirti ir dvasios-sielos gyvybę, dar

labai silpnai tesuvokiama. Matėme, kad kai kas nežino netgi kaip elgtis, pakilus kūno temperatūrai. Todėl čia plačiau aprašiau tą mokslą, kurį reikia žinoti kiekvienam. Suprantama, kad sunkiai susirgus reikia kreiptis į aukštus mokslus išėjusį gydytoją.

Bet visa apmaščius nereikia pamiršti, kad čia minimas kūno gyvenimas nuolatos yra jausmų-geismų-minčių veikiamas ir dvasios-sielos prižiūrimas.

Tai turint omenyje, galima sakyti, kad visa kūno gyvybė yra kraujo palaikoma. Iš jo ji minta, iš kraujo ji statoma ir tvarkoma. Juo ji ir apsisaugoja. Ypač tai svarbu gimties dalykuose.

Vaisingumo jėgos

Iš kraujo randasi ne tik tai, kas patį kūną išlaiko, bet ir tai, iš ko prasideda naujo žmogaus kūnas, kas pratęsia žmogaus giminę. Tai yra visai kitas kraujo uždavinys. Tačiau jis ne menkesnis, bet dar nuostabesnis už pirmąjį. Jis atsiranda kūnui subrendus ir dingsta pasenus.

Iš kraujo randasi gaminimo syvai ir jėgos. Vyrams tai vyksta sėklidėse, o moterims – kiaušidėse. Kūnui subrendus, sėklos susitvenkia prielipe, t. y. prie kiaušinėlio prilipusiame praplatėjime. Iš čia jos gali išsilieti.

Žiūrint į žmogų kaip į augantį pavidalą, akivaizdu, kad jis panašus į augalą. Augalas užauga, subręsta ir atneša vaisių, kurie duoda pradžią naujiems augalams. O tam tikram laikui praėjus, vaisingumas dingsta, nors

augmuo dar gyvena, kol pagaliau ir pats pranyksta.

Bet žmogus nėra tiktai augmuo. Tą kiekvienas gerai supranta. Jis yra gyvybė visai skirtinga nuo kūno gyvatos, bet susijungęs su kūnu, kad galėtų regimame pasaulyje apsireikšti. Be kūno tai nebūtų įmanoma. Niekas jo nepastebėtų. Ir nė vienas jo veiksmas nepadarytų jokios įtakos šiam pasauliui. O žmogus yra labai galingas veiksnys pasaulyje.

Kūno gyvata yra labai reikalingas dalykas pasaulio kūrybai. Todėl kūnas turi būti gerbiamas ir aukštinaamas. Būtina laikytis dėsnių, kurie palaiko jo gyvybę. Šventasis Pranciškus Asyžietis taipogi pataria rūpintis savo broliu kūnu, jam duodamas asiliuko vardą – asiliuko, kuriuo ir su kuriuo žmogus per savo amžių keliauja.

Bet grįžkime prie gaminimo jėgų. Daug jų susitvenkus minėtuose indeliuose, kūne atsiranda ypatingas jausmas. Paprastai manoma, kad tai esąs prigimties reikalavimas, ir žmogus turįs jį patenkinti gimties gyvenime. Tačiau tai klaida. Žmogui susilaikant ir nepasiduodant tam potraukiui, jis iš lengvo dingsta. Minėtosios susitvenkusios jėgos vėl sunkiasi atgal į kraują, panašiai kaip ir nuodingieji šlapumai, kurie turi būti išmetami.

Tiktai gaminimo galios nėra nuodingos. Jos yra tiesiog kraujo sveikata. Atrodo, tai ir menko suvokimo žmogus turėtų suprasti. Šios galios, grįždamos į kraują, žmogaus kūno gyvatą gali tik gaivinti. Todėl žmogus, saikingai gyvendamas gimtimi arba visiškai nesekda-

mas gimties reikalavimų, visuomet yra labai geros sveikatos. Ypač jo dvasia pasižymi skaidrumu ir galingumu. Gaminimo galios, atgal sugrįžusios į kraują, vartojamos smegenims maitinti. Saikingasis jaučiasi visuomet labai smagiai. Jis lengvai pakelia visus gyvenimo sunkumus, visuomet lieka ramus, širdingas, jo nuotaika gera, graži, giedri.

Labai gerai žinau, kad yra gydytojų, kurie sako, kad nesveika atsisakyti gimties smaguriavimų. Nenoriu su jais ginčytis. Galiu tik pasakyti, kad jie tobuli nežinėliai. Tokiu pat būdu galima tvirtinti, jog girtuokliui nesveika liautis girtauti. Tiesa, jei kas į kokį įprotį yra įsigyvenęs, tas negali iš jo lengvai išeiti. Bet tai nieko nesako apie žmogaus prigimtį. Žinoma, žmonės nelygūs, – vienam sunkiau, kitam lengviau susivaldyti. Bet nė vienam nėra tai žalinga. Priešingai, iš to išeina tik tai, kas gera.

Iš kraujo netrukus randasi naujos gaminimo jėgos. Lengva suprasti, kad jos turi būti geresnės, kadangi kraujas jau anksčiau susitvenkusiųjų yra gaivintas. Su prieš tai buvusiomis gaminimo jėgomis kraujas stiprėja, pasilaikydamas geriausią medžiagą, ir tampa pajėgiu dar geresnes jėgas gaminti. Ir taip žmogus, geriausias augimo ir sveikatos jėgas savo kūnui palaikydamas, stiprina savo sveikatą, o ypač jo smegenys labai galingomis tampa.

Atitinkamai tai vyksta ir moterų kūne. Jų gaminimo

jėgos yra kitokios negu vyrų. Tik pamanykite, – moteriškasis kūnas, panašiai kaip gamta, turi savo laikotarpius. Moters kūno jėgos tarsi nyksta ir vėl auga. Kraujas plūsta iš kūno, bet sustoja ir vėl pildosi. Kūnas atsigauna. Visa tai yra susieta su kiaušinėlio subrendimu, iš kurio gali atsirasti naujo žmogaus kūnas.

Iš tokio moters kūno gyvatos bangavimo aiškiai matyti, kaip labai moteris yra susieta su gimtimi. Ji yra tarpininkė tarp gyvųjų ir būsimųjų (gimsiančių) žmonių. Moteris negali savo prigimties pakeisti. Ji gali tik suardyti tą tvarką ir griauti savo kūno gyvatą.

Bet moters gyvenimas dar ir kitaip apsireiškia. Tik tam suprasti reikia žinoti vieną dalyką. Labai dažnai tikima, kad jausmai, geismai, mintys ir visa sielos bei dvasios gyvybė pasidaranti iš kūno veiklos. Nėra tam jokių įrodymų. Ir todėl labai garsus gamtos mokslininkas tvirtina, kad niekuomet neišmanysime, kaip iš kūno, iš nesąmoningumo, gali sąmoningumas atsirasti. Paminiu čia garsųjį Du Bois-Reymond, kuris labai aiškiai išdėsto, kad anksčiau minėtas požiūris yra tik silpno proto reiškinys. Tikra yra tai, kad medžiaga veikia psichiką ir antraip.

Reikia atsižvelgti į *dvasinį žmogaus gyvenimą*. Paprastai čia galima pastebėti tokią eigą. Kai kuri nors kūno padėtis tampa žmogui koku nors būdu žinoma, iš to kyla mintis. Mintis žadina geismą, kuris veikia kūną, jį judindamas arba jo padėtį keisdamas, o tai reiškia

kraują arba kitus kūno syvus varinėdamas, vienur ar kitur sutvenkdamas. Gerai regima, kaip nuotaikos veikia kraują ir kartais jį visai perkeičia. Žinovai sako, kad nuotaika, geismas tiesiog virsta krauju ar kitokiu kūno skysčiu.

Šitie dalykai pastebimi ir gimties gyvenime. O jie labai svarbūs moters kūno gyvatoje. Moters prigimtis tarsi saugo ją nuo visų gimties erzinių. Kuo jie dažnesni, tuo labiau moteriai nyksta gimties galios ir tuo pačiu kraujo sveikata bei kūno stiprumas. Tokios moterys pasidaro dirglios, geismingos ir todėl gašlios. Tačiau tai nėra sveikos gimties poreikis. Todėl nėra ir tikro smagumo gimties gyvenime. Ir nėra tikrojo moters gražumo.

Kaip jau sakyta, moters gražumas kyla iš jos skais-tumo. O nykstant skais-tumui nyksta ir gimties jėgos. Moters skais-tumas yra jos brangiausias turtas. Jis yra tarsi jos gyvybė ar netgi jos siela. Todėl gašlios moterys neturi to sielos malonumo, kuris taip labai laimina mažus ir didelius. Tiktai skaisti moteris yra tikrai graži, maloni ir mylima.

Moteriškoji gimtis daug giliau sumegzta su jos asmenybe negu vyro. Todėl moteriai pasileidimas atneša daug blogesnių pasekmių negu vyrui. Vyro sveikata nyksta, jo protas pasilpsta ir pradingsta jo gaminimo galia. Bet pasileidusi moteris žymiai trumpina savo amžių ir neretai netenka proto.

Pasileidėlių likimas, rodos, yra šiek tiek žinomas.

Nesaikias moteris kankina visokios ligos. Beveik visos vadinamosios moterų ligos randasi iš pasileidimo. Tik ne visi tai žino. Per daug žmonės yra įpratę gimtimi gyventi, kaip geismas liepia, tarsi to reikalautų patys prigimties dėsniai.

Nurodymai į žmones, kurie nesaikingai šiuo atžvilgiu gyvena, tačiau yra sveiki, nieko nereiškia. Gali būti, kad tai yra išimtis. Mat žmonės nelygūs. Be to, reikia atsiminti, kad pasielgimo žala ne tuoj pasirodo. Prigimtis kiek tiktai galėdama stengiasi sumažinti netinkamo žmogaus elgesio pasekmes. Ir žmogus turėtų pagaliau suprasti, kad kūnas yra gyvata, kurios žudyti jis neturėtų leisti savo geismams.

Visai nėra abejonės, kad žmogaus kūnas ir kraujas išlieka tuo sveikesnis, juo rečiau žmogus tarnauja iš gimties kilusiems geismams. Susilaikant visos geriausios kūno jėgos jame pasilieka ir tvirtina bei stiprina jo sveikatą. Skaisčios moterys išsiskiria savo gyvybingumu. O kai skaisčius žmonės pradeda kūdikį, jis tikrai turi būti sveiko kūno, kadangi pradėtas iš geriausių ir sveikiausių tėvo ir motinos vaisingumo jėgų.

Kaip žinoma, gyvuliai, kurie retai teprileidžiami, atsideva stipriausius ir sveikiausius vaikus.

Jei vaisingumo jėgos, joms vos susitvenkus, išliejamos, kraujas negali tuoj pat gaminti kitų tokių pat gerų. Aišku, jis bando tuojau tą nuostolį atitaisyti ir nutraukia maistą kitoms kūno dalims. Taip nesusilaikančio

žmogaus kūnas netenka daug gyvybinių jėgų. Todėl tie, kurie paleistuvauja dar nesubrendę, pasilieka silpnapročiais visą savo amžių. Bet ir subrendę ištvirkėliai praranda savo manymo skaidrumą ir galybę.

Tai nėra plačiai žinoma. Sunku tai suprasti tam, kurio protas silpnas. Bet rodos, iš viso to, kas čia pasakyta, turėtų būti suprantama, kaip reikia gyventi. Nenoriu žmonių bauginti. Baimė nepadaro nė vieno geru. Gal tik kartais nuo blogo apsaugo. Noriu pateikti tikrą supratimą apie gimties dalykus. O tam ne tiek svarbu pamatyti didį žmonių apsirikimą, kiek gyvai pajauti, kad gimties gyvenimas yra tikrai nuostabus, aukštas dalykas, kuris siekia pačias kūrybos gelmes. Jis yra kupinas palaiminančių slėpinių. Apie tai kalbėsime toliau.

Pradėjimas ir dora

Be to, kas jau minėta, svarbios dar kelios mintys. Labai dažnai klausiama, kas dora ir kas nedora gimties gyvenime. Norima dorą paremti kokiais nors įsakytais. Tokį požiūrį griežtai atmetame ir atsižvelgsime vien į tuos dėsnius, kuriais Apvaizda tvarko gyvenimą.

Gimties gyvenimas yra doras, kai jis seka savo tikslus. O tikslas tėra vienas, būtent pradėti naują gyvybę. Be šito tikslo gimtimi mėgautis yra nedora, nors vyras ir moteris būtų švenčiausiu būdu apsivedusiu.

O mūsų laikais, ypač vadinamose kultūringose šalyse, žmonės nenori vaikų, bet nori gimties malonumų.